Republica Moldova
mun. Chișinău, str. Kiev nr. 3

Dosarul nr. 3-575/2024

H O T Ă R Â R E

în numele Legii

Dispozitivul hotărârii judecătorești a fost pronunțat în ședință de judecată desfășurată în data de **06 noiembrie 2024, în Republica Moldova, mun. Chișinău, str. Kiev nr. 3.**

În conformitate cu art. 226 alin. (2) Cod administrativ, deoarece participanţii la proces au depus cerere de apel, hotărârea este **întocmită integral în termen de 45 de zile <u>lucrătoare</u>** calculate începând cu data <u>recepționării materialelor cauzei.</u>

06 noiembrie 2024 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău
sediul Rîșcani

În conformitate cu art. 46 alin. (1) CPC, instanța de judecată
specializată pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ:
Președintele ședinței, judecător, Bolocan Elena,
Grefier, Negru Elena,
Interpretului instanței, Bujor Neonila,
<u>Cu participarea:</u>
Reclamantului *****, reprezentat de către avocatul Gaina Natalia,
Reprezentantului autorității publice pârâte IGM al MAI al RM, Grossu Iulia,
Fiind respectată procedura legală de citare a participanților la proces, înaintea pronunțării pe fond, participanților la proces având posibilitatea de a-și expune punctul de vedere verbal și/sau scris în conformitate cu art. 38, 218 Cod administrativ al RM,

Examinând în **ședință închisă în limba de stat cauza civilă în procedura contenciosului administrativ în limitele controlului judecătoresc – acțiunea în contencios administrativ** înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, –

C o n s t a t ă:

<u>Acțiunea în contencios administrativ:</u> În data de 09 februarie 2024, ***** s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

În motivarea acțiunii, reclamantul indică, că prin decizia nr. 125/24/DAA din 17.01.2024 a Direcției azil și integrare a Biroului Migrație și Azil al MAI, i-a fost respinsă cererea de azil.

Menționează că, decizia i-a fost adusă la cunoştinţă la 23.01.2024, nu este de acord cu aceasta, o consider ilegală şi pasibilă anulării.

Notează că, s-a născut la *****, în *****Ucraina. Este cetăţean al Federaţiei Ruse, de naţionalitate ucrainean. În anul 2013, după divorț, a plecat legal din Federația Rusă în Ucraina, la trai permanent.

Afirmă că, în Federația Rusă i-au fost folosite abuziv datele personale, pe numele său fiind deschise 18 întreprinderi SRL, iar la una din întreprinderi fondator figurează Serviciul Fiscal de Stat or.Moscova. S-a adresat la organele competente din Federația Rusă dar fără nici un rezultat.

Susține că, în anul 2021 a dorit să-și perfecteze actele pentru a obține cetățenia Ucrainei, a achitat toate amenzile ce țineau de șederea sa ilegală pe teritoriul Ucrainei. A venit în Republica Moldova la la 01.07.2021, la recomandarea Serviciului pentru Migrație din Ucraina, pentru a avea o intrare legală pe teritoriul țării. A intrat în Republica Moldova prin PTF Otaci, iar când a dorit să se întoarcă în Ucraina, a fost oprit de Poliția de Frontieră ucraineană și i s-a comunicat că poate reveni în Ucraina doar peste 90 zile. Astfel, a fost nevoit să rămână în Republica Moldova, unde și-a găsit un loc de muncă și a solicitat azil.

Specifică, că nu dorește să revină în țara de origine - Federația Rusă, deoarece nu are acolo un loc de trai și rude. Dacă se va întoarce în Rusia, va deveni o persoană vulnerabilă și va fi mobilizat forțat în rândurile forțelor armate sau va fi reținut deoarece a locuit în Ucraina.

Consideră că emiterea unei decizii de refuz în acordarea unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova este inadmisibilă.

În opinia reclamantului, decizia contestată a fost emisă contrar prevederilor art.17, 42, 48 din Legea privind azilul, în decizie lipsește atât cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, cât și întemeierea autorităților competente pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării de origine.

Reclamantul mai invocă prevederile art.6, 56 din Legea nr.200/2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, art.11, 19, 51 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova

Reține că, prin noțiunea de azil se înțelege o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic, iar beneficiar de protecție internațională este cetățeanul străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară.

Pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Prin urmare, reclamantul solicită anularea Deciziei nr.125/24/DAA din 17.01.2024 a Direcţiei azil şi apatridie a Inspectoratului General pentru Migraţie și obligarea Inspectoratului General pentru Migraţie să-i acorde lui ***** azil pe teritoriul Republicii Moldova, statutul de refugiat.

Referința pârâtului Inspectoratul General pentru Migrație: În apărarea sa pârâtul a înaintat referință, solicitând respingerea ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ înaintate de către *****.

În motivarea referinței, pârâtul indică, că *****, a declarat că s-a născut la data de *****, în *****Ucraina, este cetățean al Federației Rusă, de naționalitate ucrainean, de religie creștin. În susținerea identității sale, solicitantul a prezentat la Direcția azil și apatridie pașaportul național de călătorie nr. ***** eliberat la data de ***** și valabil până la*****

Menționează că, la data de 29.12.2022 ***** s-a adresat cu o cerere de azil în Republica Moldova. În cadrul interviului, acesta a declarat că după divorț, în anul 2013, a plecat legal din Federația Rusă cu traiul permanent în Ucraina. În Federația Rusă au fost folosite abuziv datele sale personale din pașaport, în baza cărora au fost deschise 18 întreprinderi (SRL), iar la una din întreprinderi în calitate de fondator figurează Serviciul Fiscal de Stat or. Moscova. S-a adresat la organele competente din Rusia, dar fără nici un rezultat, astfel de abuzuri au loc din partea organelor de Stat din Federația Rusă. În anul 2021 a dorit să-și perfecteze actele pentru a obține cetățenia Ucrainei, deoarece este născut în Ucraina, a achitat toate amenzile ce țineau de ședere sa ilegală pe teritoriul Ucrainei. A venit în Republica Moldova la recomandarea Serviciului pentru Migrațiune din Ucraina, la 01.07.2021, pentru a avea o intrare legală pe teritoriul țării. A intrat în Republica Moldova prin PTF Otaci, iar când a dorit să se întoarcă în Ucraina, a fost oprit de poliția de frontieră ucraineană și i s-a comunicat că poate reveni în Ucraina doar peste 90 zile. Astfel, a fost nevoit să rămână în Republica Moldova, unde și-a găsit un loc de muncă și a solicitat azil. Referitor la motivul solicitării azilului, ***** a declarat că nu dorește să revină în țara de origine (Federația Rusă) din considerent că nu are un loc de trai și rude. A accentuat, că dacă se va întoarce în Federația Rusă, va deveni o persoană vulnerabilă, va fi mobilizat forțat în rândurile forțelor armate sau va fi reținut din motiv că a locuit în Ucraina.

Remarcă, că în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, Statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Potrivit art.45 din Legea nr. 270/2008 privind azilul, (1) Actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin.(2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma Ia 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.l298~XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit.a). (2) Actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(l) pot să ia forma: a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală; b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate; d) imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd

îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor. (3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii: a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine; c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Relevă că, potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri şi criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenţiei de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaţilor, nu există o definiţie universală acceptată a „persecuţiei", iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiţie au avut un succes limitat. Din Articolul 33 al Convenţiei din 1951, se poate deduce că o ameninţare a vieţii sau a libertăţii pe motiv de rasă, religie, naţionalitate, opinie politică sau apartenenţă la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuţie. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleaşi motive - vor constitui, de asemenea, persecuţie.

Consemnează că, la evaluarea elementului subiectiv, s-au luat în consideraţie aserţiunile solicitantului de azil, precum că nu doreşte să revină în ţara de origine din considerent că nu are un loc de trai și rude. Solicitantul a accentuat că în Federația Rusă dacă se va întoarce, va deveni o persoană vulnerabilă și va fi mobilizat forțat în rândurile forțelor armate ale Rusiei sau va fi reținut pentru faptul că a locuit pe teritoriul Republicii Moldova.

În același timp, la evaluarea elementului obiectiv s-a luat în considerare faptul că, solicitantui de azil nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo apreciem, că nu rezultă existența unei temeri bine întemeiate. De asemenea, dânsul nu a identificat nici un motiv imperios de temere. Totodată, analizând motivele invocate de către solicitantul de azil, ceea ce ține de motivul părăsii țării de origine și solicitării azilului, unde s-a conchis că acesta nu a individualizat nici o temere rezonabilă, fapt ce duce la concluzia de neimpunere a examinării elementului dat.

Pârâtul notează că, în detrimentul solicitantului a fost conceput și faptul că acesta nu a putut demonstra de către cine anume este intimidat în țara de origine, relatând informații generale asupra acțiunilor invocate. Mai mult ca atât, s-a apreciat că solicitantul a plecat din țara de origine din motivul că a divorțat de soție și a plecat să locuiască în Ucraina, astfel, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție. Totodată, s-a conchis că motivele solicitării azilului pe teritoriul Republicii Moldova au fost întemeiate pe faptul că nu are pe nimeni și nu are la cine să se întoarcă în Federația Rusă, sunt temeiuri de a considera că nu există temerea bine întemeiată față de țara de origine.

Precizează că, potrivit Manualului referitor la proceduri şi criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenţiei din 1951 şi a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaţilor, pct.62, un migrant economic este o persoana care, din motive diferite de cele conţinute în definiţia refugiatului, îşi părăseşte voluntar ţara în vederea stabilirii sale în altă parte. El se poate deplasa din dorinţa de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală. Dacă acesta se deplasează exclusiv din considerente economice, este un migrant economic și nu un refugiat.

Specifică că, în contextul dat, a fost examinat Manualul referitor la proceduri şi criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenţiei din 1951 şi a Protocolului din 1967

privind statutul refugiaţilor, în care este menţionat la pct.80 că, a avea opinii politice diferite de cele ale guvernului nu înseamnă în sine, un motiv pentru a cere statutul de refugiat, ci solicitantul trebuie să demonstreze că se teme de persecuţie datorită acestor opinii. Aceasta presupune că solicitantul are opinii netolerate de autorităţi, opinii ce sunt critice la adresa politicii sau a metodelor utilizate. De asemenea, aceste opinii ar fi trebuit să fi ajuns la cunoştinţa autorităţilor sau îi sunt atribuite de către acestea solicitantului. În acest sens solicitantul nu a individualizat nici o acţiune întreprinsă de către autorităţile de stat asupra sa ce ar oferi un calificativ de temere bine întemeiată. Subsidiar, solicitantul nu este o persoană care are contribuţie cu publicul, ce constată faptul că opiniile date nu sunt cunoscute pe scară largă în public.

În același context, pârâtul face referire la statuările pct. 83 din Manualul menționat supra, potrivit cărora, solicitantul trebuie să demonstreze autorităţilor din ţara sa de origine că îi cunoşteau opiniile înaintate de părăsirea ţării. El ar fi putut să-şi ascundă opiniile politice şi să nu fi suferit niciodată vreo discriminare sau persecuţie. La fel, mai face referire şi la pct. 84, acolo unde o persoană este urmărită sau pedepsită pentru o infracţiune cu caracter politic, trebuie să se facă distincţie între faptul dacă urmărirea penală este o urmare a opiniei politice sau a unor acte ce sunt motivate politic. Dacă urmărirea penală se referă la un act pedepsibil, comis din motive politice, și dacă pedeapsa prevăzută este conformă normelor de drept ale țării respective, teama de astfel de urmărire nu-i va conferi solicitantului calitatea de refugiat.

Subsecvent, referitor la argumentele reclamantului precum că este de naționalitate ucraineană și că persoanele de naționalitate ucraineană sunt supuse unui tratament inuman sau degradant în Federația Rusă, pârâtul menționează că în acest sens a fost consultată informaţia din ţara de origine a reclamantului: HRW - Human Rights Watch (Worlcl Report 2023 — Rusia, 13 ianuarie 2023), https://www.ecoi.net/en/document/2043508.html. AI - Amnesty International (Report on the human rights situation covering 2023) https://www.ecoi.net/en/document/2048607.html și USDOS - US Department of State (2023 Country Report on Human Rights Practices: Russia), https://www.ecoi.net/en/document/2071123.html, potrivit înaltului Comisar al ONU pentru Refugiați, peste 2,8 milioane de persoane strămutate din Ucraina au venit în Rusia în 2022. Mulți dintre ei au fugit în Rusia de bunăvoie. Autoritățile ruse i-au încurajat pe refugiații ucraineni să accepte cetățenia rusă. în urma cercetării pe internet în sursele publice de specialitate accesibile publicului s-a constatat că informația declarată de către solicitant este neplauzibilă.

Subliniază că, în conformitate cu prevederile pct.77 al Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, prin „anumit grup social” se înțelege persoanele care aparțin unui grup ce are aceeași origine, obiceiuri sau statut social. Temerea de persecuție, ca urmare a acestei apartenențe, se poate suprapune frecvent cu temerea de persecuție din alte motive, de exemplu, rasă, religie sau naționalitate. Pct.78 din același Manual, prevede că, apartenența la un anumit grup social poate fi la baza persecuției, fie datorită lipsei de încredere în loialitatea grupului față de guvern, datorită poziției politice, a antecedentelor și activităților economice ale membrilor grupului sau datorită faptului că simpla existență a grupului social este privită ca un obstacol în aplicarea politicii guvernului.

Totodată, potrivit pct. 79 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenfiei de la 1951 cu privire la statutul refugiaților, în mod normal, simpla apartenență la un anumit grup social nu va fi suficientă pentru a justifica temeinicia cererii de acordare a statului de refugiat.

Referitor la argumentele reclamantului că nu dorește să se reîntoarcă în Federația Rusă din motiv că poate fi implicat în mobilizare, deși nu a fost niciodată citat oficial, pârâtul notează că în acest sens a fost examinat Manualul referitor la proceduri şi criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenţiei din 1951 şi a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaţilor, care la pct. 167, prevede că, în ţările în care serviciul militar este obligatoriu, fapta de a se sustrage de la îndeplinirea acestei îndatoriri este frecvent pedepsită de lege, în mod frecvent, luînd drept etalon propria legislaţie naţională. De altfel, dacă serviciul militar este obligatoriu sau nu, dezertarea este invariabil considerată o infracţiune. Pedepsele pot varia de la o ţară la alta şi, în mod normal, nu sunt privite drept persecuţie. Temerea de urmărire penală pentru dezertare sau fugă de încorporare nu constituie în sine o temere bine întemeiată de persecuţie. Potrivit pct. 168, o persoană nu este refugiat dacă singurul motiv de dezertare sau de sustragere de la încorporare este aversiunea sa faţă de serviciul militar sau teama de luptă. Conform pct. 169, un dezertor sau fugar de încorporare poate fi considerat dacă se poate arăta că ar suferi pedepse disproporţionat de severe pentru infracţiunea militară comisă datorită rasei, religiei, naţionalităţii, apartenenţei la un anumit grup social sau opiniei politice. Conform pct. 170 totuși, există anumite cazuri în care necesitatea de a îndeplini serviciul militar poate constitui sigurul motiv pentru a cere statutul de refugiat de către o persoană ce poate demonstra că satisfacerea serviciului militar ar necesita narticinarea sa la acţiuni militare contrare adevăratelor sale convingeri politice, religioase sau morale sau a unor motive de conştiinţă valide. Conform 172. Refuzul de a efectua serviciul militar se noate baza, de asemenea, ne convingeri religioase. Dacă un solicitant este capabil să arate că astfel de convingeri sunt reale şi că ele nu sunt luate în seamă de autorităţile tării sale, care îi cere să efectueze serviciul militar, el poate să depună o cerere care să aibă şansa de obţinere a statutului de refugiat. Orice indicaţii suplimentare demonstrând că solicitantul sau familia sa ar fi putut întâmpina dificultăţi datorită convingerilor lor religioase not. în mod evident, să dea o mai mare credibilitate respectivei cereri.

Pârâtul consemnează că, într-adevăr sustragerea de la serviciul militar prin simularea de boală sau prin alte mijloace este pedepsită conform art.336 al CP al Federației Ruse, în mod obișnuit pedepsele pot varia de la o țară la alta și, în mod normal, nu sunt privite drept persecuție, deoarece fuga de încorporare nu constituie în sine o temere bine întemeiată de persecuție.

În urma examinării notei de interviu, s-a constatat că solicitantul nu a avut probleme cu autoritățile de stat și cu societatea în țara de origine, nu face parte dintr-un partid politic, nu a suferit vreo condamnare în țara de origine, nu a fost arestat, reținut sau judecat, nu a supus unor persecuții conform art. 46 a Legii 270/2008 sau amenințărilor, plecând din țara de origine din alte considerente. Totodată, s-a stabilit că tatăl solicitantului se află în Federația Rusă, ce confirmă că autorităților naționale de stat niciodată nu au întreprins careva măsuri împotriva reclamantului ce ar pune în pericol viața și integritatea acestuia. Solicitantul a avut posibilitatea să prezinte probe în susținerea celor invocate în cadrul procedurii administrative, precum și să ofere explicații prin care să justifice lipsa dovezilor, însă nu a oferit nici dovezi și nici explicații.

Totodată, pârâtul atrage atenția că, conform prevederilor art. 51 alin. (1) lit. a) și b), cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; se află pe teritoriul Republicii Moldova. Însă, contrar normei prenotate, solicitantul/reclamantul a intrat pe teritoriul Republicii Moldova la data de 01.07.2021, iar cererea de azil a fost depusă abia la 29.12.2022, fapt care denotă că respectiva cerere a fost depusă abuziv, cu scopul de a împiedica executarea cererii de extrădare, or, potrivit legii sus menționate art.63 alin (1) lit.d), solicitantul a depus cerere numai pentru a amâna sau a împiedica punerea în executare a unei decizii anterioare sau iminente care ar conduce la expulzarea sa.

Explică, că Direcţia azil şi apatridie i-a respins cererea de azil reclamantului pe motiv că acesta nu fusese supus persecuţiei în ţara a cărui cetăţean este, ceea ce l-ar fi determinat să îşi părăsească ţara de origine. În cazul reclamantului nu exista nici-o legătură de cauzalitate între actul de persecuţie şi un motiv de persecuţie. Prin urmare, autoritatea a conchis că reclamantul se bucură de protecţia autorităţilor naţionale de stat şi acestea niciodată nu au întreprins careva măsuri împotriva reclamantului ce ar pune în pericol viaţa şi integritatea acestuia.

Reiterează că, reclamantul nu a probat faptul că în privinţa sa au fost aplicate careva acte de persecuţie, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului; să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală; măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionaţi; acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra; abuzuri şi acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor. Astfel, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuţie, nu rezultă existenţa unei temeri sau a unei probabilităţi de persecuţie, mai mult ca atât, s-a apreciat că solicitantul de azil nu a individualizat nici o temere faţă de ţara de origine.

Pârâtul face referire la Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanţii ţărilor terţe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecţie internaţională, la un statut uniform pentru refugiaţi sau pentru persoanele eligibile pentru obţinerea de protecţie subsidiară şi Ia conţinutul protecţiei acordate, care potrivit art. 10 alin.(2) prevede că: atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptăţit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuţiei, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuţie.

Relevă că, în conformitate cu art. 47 din Legea nr. 270 privind azilul, agenţi de persecuţie sau vătămări grave sînt: a) statul; b) partidele sau organizaţiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenţii neguvemamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenţii menţionaţi la lit.a) şi b), inclusiv organizaţiile internaţionale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecţie împotriva persecuţiei sau a vătămărilor grave în sensul art.47^1. Respectiv, potrivit ar 47^1 din Legea nr. 270 privind azilul, (1) Protecţia împotriva persecuţiei sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către: a) stat; b) partide sau organizaţii, inclusiv organizaţii internaţionale care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiţia ca acestea să fie dispuse şi în măsură să ofere protecţie în conformitate cu alin.(2). (2) Protecţia împotriva persecuţiei sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă şi să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci cînd agenţii menţionaţi la alin.(l) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuţia sau vătămările grave, atunci cînd dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală şi sancţionarea acţiunilor ce constituie o persecuţie sau o vătămare gravă şi atunci cînd solicitantul are acces la o astfel de protecţie.

Reține că, potrivit pct.65 din Manualul referitor la proceduri şi criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenţiei din 1951 şi a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaţilor, Agenţi ai persecuţiei, în mod normal, persecuţia este legată de acţiunile autorităţilor unei ţări. Ea poate emana, de asemenea, de la părţi ale populaţiei ce nu respectă standardele stabilite de legile ţării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranţa religioasă, ce duce la persecuţie, într-o ţară altfel laică, unde unele fracţiuni ale populaţiei nu respectă credinţele religioase ale celorlalţi. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracţionale sunt comise de populaţia locală, acestea pot fi considerate ca persecuţie dacă sunt tolerate cu bună ştiinţă de autorităţi sau dacă autorităţile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecţie adecvată.

Conchide că, la caz nu sunt suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de azil (*****) să fie supus acţiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuţie ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin.(1) şi alin. (2) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

Pârâtul atrage atenția asupra faptului că, în conformitate cu prevederile art. 42 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, a fost analizată şi posibilitatea acordării reclamantului a protecţiei umanitare, în temeiul cu art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Notează că, potrivit art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în tara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări.

Indică, că prin vătămări grave, în sensul legii menționate, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii: a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului executiei; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine; c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Astfel, cu referire la prima situație pârâtul menționează că, în baza afirmaţiilor solicitantului din nota de interviu, s-a conchis că solicitantul de azil nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, acesta nesăvârşind nici o infracţiune pentru care să fie urmărită de către autorităţi.

Subsecvent, cu referire la cea de-a doua situație (tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine), pârâtul notează că, în conformitate cu Convenţia împotriva torturii şi altor pedepse şi tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31.05.1998, termenul „tortură” desemnează orice act prin care se provoacă unei persoane, cu intenţie, o durere sau suferinţe puternice, de natură fizică sau psihică, în special cu scopul de a obţine, de la această persoană sau de la o persoană terţă, informaţii sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terţă persoană l-a comis sau este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiune asupra unei terţe persoane, sau pentru orice alt motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau suferinţă sunt provocate de către un agent al autorităţii publice sau orice altă persoană care acţionează cu titlu oficial, sau la instigarea sau cu consimţământul expres sau tacit al unor

asemenea persoane. Astfel, analizând declaraţiile solicitantului/reclamantului, s-a conchis că dânsul nu a fost supus unor astfel de tratamente, el părăsind ţara de origine din alte considerente.

În același context, cu referire la cea de-a treia situație (ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern) pârâtul menționează că, analizând informația de pe HRW - Human Rights Watch (Raport mondial 2024-Rusia publicat 11 ianuarie 2024), https://www.ecol.net/en/document/210313; EUAA- Agenţia Uniunii Europene pentru Azil (Federaţia Rusă; Evoluţii majore în Federaţia Rusă în ceea ce priveşte tratarea opoziţiei politice şi a disidenţei - 3 octombrie 202.3) https://eupo.europa.eu/, USDOS Departamentul de Stat al SUA (Raport de ţară 2022), https://www.ecoi.net/en/document/2089062, s-a apreciat că în prezent pe teritoriul Federaţei Ruse nu se desfăşoară conflict armat internaţional sau intern şi această ţară nu se află în situaţie de război, tapt ce ar conduce la aplicarea prezentei prevederi legale.

Suplimentar, atrage atenţia asupra faptului că, potrivit art. 19 din Legea nr.270/2008, protecţia umanitară se acordă străinului care nu întruneşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3), astfel încât se atestă faptul că reclamantul era obligat să demonstreze prin probe pertinente şi convingătoare că viaţa lui, în caz de reîntoarcere în ţara de origine, se află în pericol. Însă, reclamantul nu a prezentat astfel de probe, care să demonstreze că la reîntoarcere în ţara de origine există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, or, persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susţină afirmaţiile sale cu probe incontestabile şi convingătoare. Respectiv, circumstanţele expuse de solicitant/reclamant nu impun obligativitatea de acordare de azil şi a protecţiei umanitare, fiind prezente circumstanţe care împiedică acordarea oricărei forme de protecţie internaţională. Totodată, solicitantul de azil/reclamantul nu întrunește condiţiile necesare pentru recunoaşterea statului de refugiat conform art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr.270/2008.

<u>În cadrul dezbaterilor judiciare</u>, în temeiul art. 218 Cod administrativ al RM, art. art. 211, 213, și art. 233 Cod de procedură civilă al RM:

În ședința de judecată, reclamantul *****, reprezentat de către avocatul Gaina Natalia, fiind asistat de interpretul instanței, a susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentantul autorității publice pârâte, Grossu Iulia, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept în referință.

<u>Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ:</u>

În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM privind anularea actului administrativ și obligarea autorității publice să emită act administrativ favorabil.

În drept, instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, **drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.**

În temeiul art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, **orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități**

publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci cînd **autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.**

În temeiul art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației cînd se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

În temeiul art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

În temeiul art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: a) există o hotărîre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între părți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sînt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 CA – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele dosarului judiciar prin coroborare cu materialele dosarului administrativ, respectiv argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că, în

prezenta cauză părțile nu au invocat, precum nici nu au probat prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, –

Nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă personal de către reclamantul *****, iar reclamantul poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, –

Instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM **privind anularea actului administrativ și obligarea autorității publice să emită act administrativ favorabil**, întrunește condițiile pentru admisibilitate unei acțiuni în contenciosul administrativ și respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței de judecată cu privire la **fondul acțiunii în contencios administrativ:** Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia **că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ**, având în vedere argumentele reținute *infra.*

Obiectul juridic al acțiunii în contencios administrativ îl constituie cererea de chemare în judecată înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM privind anularea actului administrativ și obligarea autorității publice să emită act administrativ favorabil, **care constituie acțiune în contestare și obligare.**

Astfel, **în fapt**, apreciind obiectiv explicațiile participanților la proces prin coroborare cu înscrisurile care constituie parte integrantă a dosarului administrativ și a dosarului judiciar, pertinente și concludente pentru judecarea completă și obiectivă a cauzei prin prisma prevederilor art. art. 117 – 122, art. 130 CPC, instanța de judecată constată următoarele circumstanțele de fapt:

În data de 18 ianuarie 2023, *****, cetățean al Federației Ruse, născut la *****, s-a adresat Biroului Migrație și Azil (în prezent Inspectoratul General pentru Migrațiune) cu cerere de azil. (f.d.4 dosar administrativ)

În data de 17 ianuarie 2024, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație a emis decizia nr.125/24/DAA privind respingerea cererii de azil depuse de *****. (f.d.11-15)

În motivarea actului administrativ, autoritatea publică a indicat că, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951. Prin urmare, a conchis că cererea lui ***** nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.17 alin.(1) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

De asemenea, autoritatea a conchis că cererea lui ***** nu îndeplinește nici condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art.19 din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Decizia menționată a fost notificată reclamantului la 23 ianuarie 2024, fapt ce se confirmă prin semnătura reclamantului aplicată pe actul de comunicare. (f.d.10)

În continuare, nefiind de acord cu decizia autorității publice, în data de 09 februarie 2024 reclamantul s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune în contencios administrativ. (f.d.5-9)

În drept, în temeiul art. 277 – 278 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionare în termen legal a unei cereri se poate adresa instanţei judecătoreşti competente pentru anularea actului, repunerea în drept şi repararea prejudiciului.

Acţiunile în contenciosul administrativ se examinează de instanţele judecătoreşti respective conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite de legislaţia contenciosului administrativ.

În temeiul art. 195 Cod administrativ al RM, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu exceptia art. 169–171.

În temeiul art. 224 alin. (1) din Codul administrativ, examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În temeiul art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ.

Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În temeiul art.225 alin.(4) din Codul administrativ, alte limitări ale examinării judiciare în cauzele de contencios administrativ sînt reglementate expres prin legi speciale.

În temeiul art. 93 alin. (1) – (3) din Codul administrativ, (1) **fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția**, (2) prin derogare de la prevederile alin. (1), **fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale**, iar (3) reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Având în vedere circumstanțele de fapt constatate și normele de drept aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM privind anularea actului administrativ și obligarea autorității publice să emită act administrativ favorabil.

Ori, în temeiul art.16 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova nr.270-XVI din 18.12.2008, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

În temeiul art.17 alin.(1) din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **statutul de refugiat** se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeţinînd nici o cetățenie şi găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal şi obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art.19 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **protecția umanitară** se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art.45 alin.(3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

În conformitate cu prevederile art.51 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) Cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova; c) în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție. (2) Nu se admite depunerea cererilor de azil în afara teritoriului Republicii Moldova. (3) Autoritățile competente nu pot refuza primirea cererii de azil pe motiv că a fost depusă tardiv. (4) Nu se admit cereri colective. (5) În cazul minorului neînsoțit, cererea de azil se depune de reprezentantul lui legal. (6) În cazul persoanei în privința căreia este instituită o măsură de ocrotire judiciară sub forma tutelei, cererea de azil se depune de către tutore, după numirea lui. (7) În cazul în care solicitantul nu știe să scrie, funcționarul care primește cererea completează cererea potrivit declarației orale a solicitantului. Cererea este semnată de solicitant, funcționar şi interpret. În cazul în care solicitantul nu poate semna, se aplică amprenta lui digitală.

Conform art.56 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **la analizarea cererii de azil, se va ţine cont:** a) de vîrsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naţionalitatea, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate şi de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecţie; b) de faptele relevante referitoare la ţara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile şi regulamentele din ţara de origine şi de modalitatea în care sînt aplicate; c) de declaraţiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informaţiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuţiei sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în ţara de origine; d) de situaţia individuală sau de circumstanţele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuţie sau vătămări grave; e) de acţiunile solicitantului, ulterioare părăsirii ţării de origine: au fost ele

direcţionate exclusiv sau în principal spre crearea condiţiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilităţii ca aceste acţiuni să conducă la persecuţie sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în ţara de origine; f) de existenţa posibilităţii ca solicitantul să beneficieze de protecţia unei alte ţări, a cărei cetăţenie a dobîndit-o.

Potrivit art.60 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) **După intervievarea solicitantului de azil, în baza informaţiei pregătite de Direcţia azil şi integrare, şeful acestei direcţii emite una din următoarele decizii:** a) recunoaşterea statutului de refugiat; b) acordarea protecţiei umanitare; c) respingerea cererii de azil. (2) Decizia privind acordarea protecţiei umanitare va cuprinde şi motivele nerecunoaşterii statutului de refugiat. (3) Orice decizie a Direcţiei azil şi integrare privind cererea de azil se comunică de îndată solicitantului în scris, prin comunicare directă sau prin trimitere poştală la ultima lui adresă declarată. La solicitare, se eliberează către ÎCNUR o copie de pe decizie. (4) În cazul acordării unei forme de protecţie, Direcţia azil şi integrare informează beneficiarul despre drepturile şi obligaţiile sale. (5) În cazul respingerii cererii de azil, în decizie se indică dreptul şi termenul în care solicitantul de azil poate ataca, precum şi obligaţia de a părăsi teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de 15 zile de la data rămînerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii sale de azil.

Instanța reține că, prin decizia nr.125/24/DAA din 17.01.2024, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrațiune a respins cererea de azil depusă de ***** pe motiv că acesta nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.17 alin.(1) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. Autoritatea publică a concluzionat că, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951.

În acest context, instanța reține că, în temeiul art.45 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art.17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit.a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică şi psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art.17; f) abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului

în țara sa de origine; c) amenințarea gravă şi individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Instanța de judecată remarcă, că unul din temeiurile invocate de reclamantul la solicitarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova, constituie temerea sa de a se întoarce în țara de origine -Federația Rusă, pe motivul opiniei politice diferite de cea a guvernului.

Instanța nu poate reține acest argument ca relevant și întemeiat, or reclamantul a menționat că, s-a născut și a locuit pe teritoriul Ucrainei, iar după destrămarea Uniunii Sovietice a rămas să locuiască în Federația Rusă. A plecat din Federația Rusă în anul 2013, după ce a divorțat, stabilindu-se cu traiul în Ucraina.

Totodată, în cadrul procedurii administrative s-a constat că, ***** nu face parte dintr-un partid politic, nu a fost supus condamnărilor în țara sa de origine, nu a fost arestat, reținut sau judecat. Respectiv, reclamantul nu a probat faptul că în privința sa au fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală, măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie, acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați, acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra, abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Sub acest aspect, la pct.80 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, se menționează că, a avea opinii politice diferite de cele ale guvernului nu înseamnă în sine, un motiv pentru a cere statutul de refugiat, ci solicitantul trebuie să demonstreze că se teme de persecuție datorită acestor opinii. Aceasta presupune că solicitantul are opinii netolerate de autorități, opinii ce sunt critice la adresa politicii sau a metodelor utilizate. Se presupune, de asemenea, faptul că astfel de opinii au ajuns la cunoștința autorităților sau îi sunt atribuite de către acestea solicitantului. La fel, pct. 83 din același Manual, statuează că, solicitantul care afirmă că se teme de persecuție din cauza opiniei politice trebuie să demonstreze că autoritățile din țara sa de origine îi cunoșteau opiniile înainte de părăsirea țării. El ar fi putut să-şi ascundă opiniile politice şi să nu fi suferit niciodată vreo discriminare sau persecuție. Totuși, simplul fapt de a refuza să se pună sub protecția guvernului său, ori refuzul de a se întoarce, pot dezvălui adevărata stare de spirit a solicitantului şi pot conduce la temerea de persecuție. În astfel de circumstanțe, pentru a aprecia temeinicia temerii de persecuție trebuie să se examineze consecințele pe care solicitantul le-ar înfrunta dacă s-ar întoarce în țara sa.

Prin urmare, instanța constată că reclamantul ***** nu a reușit să susțină prin probe pertinent și concludente afirmațiile sale de teamă față de persecuții sau alte vătămări grave la care ar putea fi expus în Federația Rusă, or, nu au fost constatate circumstanțe sau probe care să arate că la revenirea reclamantului în Federația Rusă acesta s-ar afla în pericol. Instanțele tind să acorde protecție internațională atunci când există dovezi clare și suficiente privind pericolul real, iar teama invocată este justificată și bine fundamentată în contextul concret.

În continuare, instanța subliniază că, în temeiul art.48 alin.(1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât şi pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, iar în sensul dat, reclamantul nu a prezentat nici o probă privind existența riscului de a fi persecutat în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, astfel fiind supus unui pericol pentru viața și integritatea personală.

Instanța constată că, solicitantul de protecție internațională nu a prezentat dovezi concrete care să arate că autoritățile din Federația Rusă i-ar fi cauzat dificultăți sau l-ar fi persecutat. Iar în lipsa unor dovezi specifice privind acte sau acțiuni ale autorităților care ar putea pune în pericol viața sau integritatea solicitantului, afirmațiile acestuia sunt considerate prea generale pentru a susține o teamă întemeiată de persecuție. Așadar, temerea invocată de solicitant nu este una întemeiată şi nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața şi integritatea corporală a acestuia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de protecție internațională să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art.45 alin.(1) şi alin.(2) din Legea nr.270 privind azilul în Republica Moldova. Deci, este relevant faptul că, reclamantul se bucură de protecția autorităților naționale în țara de origine şi acestea niciodată nu au întreprins careva măsuri împotriva reclamantului, ce ar pune în pericol viața și integritatea acestuia.

Subsecvent, instanța reține că reclamantul a mai invocat drept temei la solicitarea azilului faptul că la întoarcere în țara sa de origine - Federația Rusă, riscă să fie mobilizat și implicat în acțiunile militare desfășurate pe teritoriul Ucrainei

Cu referire la motivul invocat de reclamant - frica de mobilizare în armata națională a Federației Ruse, instanța relevă că, potrivit pct. 167 din Manualul UNHCR referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, în țările în care serviciul militar este obligatoriu, fapta de a se sustrage de la îndeplinirea acestei îndatoriri este frecvent pedepsită de lege. De altfel, dacă serviciul militar este obligatoriu sau nu, dezertarea este invariabil considerată infracțiune. Pedepsele pot varia de la o țară la alta și, în mod normal nu sunt privite drept persecuție. Temerea de urmărire penală pentru dezertare sau fuga de încorporare nu constituie în sine o temere bine întemeiată de persecuție, conform acestei definiții [...].

Potrivit pct. 168 din Manualul UNHCR, o persoană nu este refugiat dacă singurul motiv de dezertare sau de sustragere de la încorporare este aversiunea sa față de serviciul militar sau teama de a lupta.

Potrivit pct. 169 din Manualul UNHCR, un dezertor sau un fugar de încorporare poate fi considerat refugiat dacă se poate arăta că ar suferi pedepse disproporționat de severe pentru infracțiunea militară comisă datorită rasei, religiei, naționalității, apartenenții la un anumit grup social sau opiniei politice.

Potrivit pct. 56 din Manualul UNHCR, trebuie să se facă o distincție clară între persecuție și pedeapsa prevăzută pentru o infracțiune de drept comun. Persoanele ce fug pentru a scăpa de urmăriri sau pedepse pentru astfel de infracțiuni, în mod normal, nu sunt refugiați. Trebuie de reamintit că un refugiat este o victimă - sau potențială victimă - injustiției, și nu o persoană ce fuge de justiție.

În acest context, instanța nu poate reține argumentul invocat de reclamant ca relevant și întemeiat, or, fuga de înrolare nu constituie în sine o temere bune întemeiată de persecuție.

În același timp, instanța consideră neîntemeiate inclusiv argumentele reclamantului referitor la faptul că persoanele de naționalitate ucraineană sunt supuse unui tratament inuman și degradant în Federația Rusă. Cu referire la aceste argumente, instanța reține drept relevante argumentele autorității publice pârâte, care a menționat că în urma cercetării surselor publice de specialitate s-a constat că peste 2,8 milioane de persoane strămutate din Ucraina au venit în Rusia în 2022, mulți dintre ei au fugit în Rusia de bunăvoie, iar autoritățile ruse i-au încurajat pe refugiații ucraineni să accepte cetățenia rusă. Astfel, instanța consideră că argumentul reclamantului în sensul enunțat nu este plauzibil, iar temerea sa în acest sens este neîntemeiată.

Totodată, instanța consideră neîntemeiate și argumentele reclamantului referitor la lipsa de suport familial sau social în Federația Rusă, or, **acestea nu constituie un criteriu pentru a fi recunoscut refugiat și, respectiv, pentru acordarea unei forme de protecție internațională.**

Astfel, analizând argumentele expuse de reclamant în cererea de chemare în judecată, în coraport cu circumstanţele de fapt ale speţei și cadrul legal aplicabil, instanța de contencios administrativ conchide că, activitatea administrativă efectuată de autoritatea publică pârâtă este una legală și întemeiată, fiind efectuată în strictă conformitate cu prevederile legislației. Prin urmare, instanța nu a constatat admiterea de încălcări la emiterea actelor administrative contestate, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente de către reclamant, ceea ce în consecință constituie temei de respingere a cererii de chemare în judecată depusă de *****, ca fiind neîntemeiată.

Instanța de judecată subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul, exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Astfel, instanța de judecată conchide că încălcările revendicate prin prezenta acțiune, nu își găsesc confirmare prin prisma cadrului normativ în vigoare la data desfășurării activității administrative, argumentele părții reclamante în acest sens fiind întemeiate pe interpretarea eronată a normelor de drept material și pe argumente neprobate.

Este întemeiat a reține că, în cadrul procedurii administrative desfășurate, **reieșind inclusiv din declarațiile reclamantului depuse în cadrul dezbaterilor judiciare,** examinând cererea de azil, autoritatea publică pârâtă a luat în considerare criterii obiective: a) vîrsta, trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naţionalitatea, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate şi de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecţie; **a ținut cont** b) de faptele relevante referitoare la ţara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile şi regulamentele din ţara de origine şi de modalitatea în care sînt aplicate; c) de declaraţiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informaţiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuţiei sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la

întoarcere în ţara de origine; d) de situaţia individuală sau de circumstanţele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuţie sau vătămări grave; e) de acţiunile solicitantului, ulterioare părăsirii ţării de origine: au fost ele direcţionate exclusiv sau în principal spre crearea condiţiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilităţii ca aceste acţiuni să conducă la persecuţie sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în ţara de origine; f) de existenţa posibilităţii ca solicitantul să beneficieze de protecţia unei alte ţări, a cărei cetăţenie a dobîndit-o.

În acest sens, prin prisma prevederilor art. 3 din Convenţia pentru apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor fundamentale, Roma, 4.XI.1950, care garantează că nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante, coroborate cu prevederile Legii RM Nr. 270 din 18-12-2008 privind azilul în Republica Moldova, reieșind din circumstanțele personale care îl caracterizează pe solicitant și succesivitatea acțiunilor și inacțiunilor sale în timp în raport cu țara de origine și alte țări în care și-a exercitat dreptul de ședere până la intrarea sa pe teritoriul Republicii Moldova, se constată că nu au fost constatate temeri justificate că în țara de origine, viața solicitantului îi va fi pusă în pericol ori că va fi supus la torturi, tratamente inumane sau degradante, înaintea examinării cererii în fond, solicitantul de azil fiind în drept să prezinte motivele care pledează pentru examinarea obiectivă și admiterea cererii sale, a fost reprezentat în acest scop în faţa autorităţilor competente, fiindu-i asigurat dreptul de a prezenta probe întru confirmarea circumstanțelor invocate.

Astfel, deoarece circumstanţele importante pentru procedura administrativă desfășurată, au fost constatate şi elucidate pe deplin de autoritatea publică pârâtă, iar de către reclamant, reieșind din sarcina probațiunii prevăzute de art. 93 Cod administrativ, precum și de normele speciale cu privire la procedura de acordare a dreptului de azil, circumstanțele invocate în apărarea sa nu sunt dovedite cu probe veridice şi suficiente, concluziile autorității publice nefiind în contradicţie cu circumstanțele de fapt constatate, iar la emiterea actelor administrative și a deciziilor de examinare a cererilor prealabile autoritatea publică a aplicat corect normele de drept material, **instanța de judecată ajunge la concluzia că actele administrative contestate sunt legale în fond, respectiv nu pot fi anulate din motive formale și nu pot constitui temei de obligare în mod arbitrar a autorității publice pârâte să emită act administrativ individual favorabil solicitantului de azil.**

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de partea reclamantă, în rest, instanţa de judecată respinge argumentele și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, ori, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu toate acestea, deși articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei și trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

În concluzie, **ținând cont de circumstanțele constatate și normele de drept reținute supra, întru respectarea principiului legalității procesului judiciar și respectiv, al dreptului la un proces echitabil, cu respectarea limitelor controlului judecătoresc,** deoarece actul administrativ individual este legal și întemeiat și prin acestea reclamantul nu este vătămat în drepturile sale, **instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ** înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrațiune al MAI al RM privind anularea actului administrativ și obligarea autorității publice să emită act administrativ favorabil, în conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 226 din Codul administrativ – **deoarece nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e) Cod administrativ al RM.**

Compensarea cheltuielilor de judecată:

În temeiul art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă al RM, aplicabil prin prisma art. 195 Cod administrativ, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată, context în care, deoarece acțiunea în contencios administrativ se respinge, se constată că, la cererea reclamantului, nu există temei de compensare a cheltuielilor de judecată.

Partea dispozitivă: În conformitate cu prevederile art. art. 236, art. 238 – 241, art. art. 277 – 278 Cod de procedură civilă al Republicii Moldova, art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 226 și art. 232 Cod administrativ al Republicii Moldova**,** în urma deliberării, instanța de judecată, –

H o t ă r ă ș t e:

A **respinge ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ –** înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

Se explică că, hotărârile în fond se motivează în scris în termen de 45 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii de apel depuse în termen sau în termen de 45 zile lucrătoare de la depunerea unei cereri de motivare a hotărîrii. Cererea de motivare a hotărîrii se depune în termenul de decădere de 15 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărîrii, în temeiul art. 226 alin. (2) Cod administrativ al RM.

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Chișinău în termen de 30 de zile calculate de la data pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței, judecător – Elena Bolocan

Copia corespunde originalului,

Judecător Elena Bolocan

Actul judecătoresc este public și poate fi accesat pe pagina web a instanței www.jc.instante.justice.md.